

ART

Vijande, el marxant que creia en la llibertat del risc

La Fundació Suñol ret homenatge al galerista amb una exposició col·lectiva de 51 artistes

SÍLVIA MARIMON
BARCELONA

Luis Gordillo, una de les primeres figures d'art abstracte espanyol, ho diu sense embuts: "Jo vaig viure durant onze anys del Fernando". Gordillo es refereix al galerista Fernando Vijande (Barcelona, 1930 -1987), protagonista de l'exposició *Fernando Vijande. Retrat: 1971-1987*, que es pot veure a la Fundació Suñol de Barcelona fins al 7 d'abril. Als anys 60 i 70, en un país sumit en la foscor de la dictadura, en què pràcticament no hi havia ni mercat ni museus per a l'art contemporani, Vijande va revolucionar el sector donant suport a molts artistes que en aquell moment començaven.

"El problema de Vijande és que el món de l'art contemporani va enlairar-se just quan va morir. Va deixar un fons d'art impressionant, però també un deute enorme de cent milions de les antigues pessetes", assegura el crític d'art Fernando Huici. Que el fons que va arribar acumular és esplèndid queda palès en l'exposició de la Fundació Suñol. "Va fer molt per la cultura, però no se li ha pogut fer aquest homenatge fins trenta anys després de la seva mort, i si es fa aquí

és per l'amistat que hi havia amb Suñol", explica el director de la Fundació Suñol, Sergi Aguilar.

L'exposició, que ocupa tot l'espai de la fundació, mostra l'obra de 51 artistes que van treballar amb Vijande: Gordillo, Joan Miró, Albert Ràfols-Casamada, Manuel Boix, Josep Guinovart, Susana Solano, Juan Muñoz, Jaume Plensa, Albert Porta i Dario Villalba, entre d'altres. I també l'obra d'alguns artistes estrangers que el galerista va portar a Espanya, com War-

Una de les sales de l'exposició *Fernando Vijande. Retrat: 1971-1987* a la Fundació Suñol. CÈLIA ATSET

hol i Mapplethorpe. A les parets de la Fundació Suñol s'hi poden veure dues obres de cada artista –una contemporània a Vijande i una altra de més actual– que s'acompanyen de retalls de premsa de l'època. A la galeria-garatge que Vijande va tenir al carrer Núñez de Balboa de Madrid es van poder veure per primera vegada videoinstal·lacions o el mateix Warhol en persona. Va ser el 1982, quan l'artista nord-americà va aterrar a la galeria de Vijande i el públic va poder

veure la seva sèrie de creus, ganivets i revòlvers. Com que portar Warhol fins a Madrid va ser molt car, Vijande va cometre la gosadia de fer pagar entrada: 100 pessetes de l'època. L'èxit va ser aclaparador. L'esperit inquiet, trencador i cosmopolita de Vijande, però, topava amb la mentalitat conservadora. La policia es va emportar peces de l'exposició *Eros i l'art actual a Espanya* –va ser considerada pornogràfica– i de la d'homenatge a Picasso, *La paloma*.

"L'exposició és molt eclèctica. No hi ha cap tendència que hi predomini perquè Vijande estava molt atent a tot el que succeïa i no tenia cap perjudici", assegura el comissari de la mostra, José Luis Alexanco. El galerista s'entusiasma molt, i més d'un cop va comprar tota l'obra d'una exposició. "Vijande va ser el primer que va assegurar uns ingressos fixos als artistes", afirma Alexanco. "Estimava el risc; deia que sense risc no hi havia llibertat", diu Dario Villalba. La galeria en què Vijande va trencar amb la rigidesa d'Espanya i va descobrir alguns dels millors artistes d'art contemporani va tancar poc després de morir. "No podia continuar perquè, com tots els bons marxants, Vijande era irrepetible", diu Aguilar. —

laperla29

Un obús al cor

"És un monòleg servit per un imponent Ernest Villegas que amb el seu sentir i una perfecta dicció clava l'espectador al seient." **** Santi Fontdevila

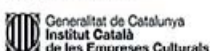
A partir del 4 d'octubre de 2017
Teatre Biblioteca de Catalunya

Amb Ernest Villegas

Direcció d'Oriol Broggi i Ferran Utzet

Entrades disponibles a www.laperla29.cat

Amb el suport de:

Amb la col·laboració de:

